

— TŘINÁCTÝ Odstavec —

Ztráty a nálezy

FRAGMENT

JAMES R. HANNIBAL

Třináctý odstavec

Ztráty a nálezy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

James R. Hannibal
Třináctý odstavec – Ztráty a nálezy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

— · TŘINÁCTÝ Odstavec · —

Ztráty a nálezy

KNIHA 1

JAMES R. HANNIBAL

 FRAGMENT

OBSAH

1. kapitola	7	32. kapitola	155
2. kapitola	11	33. kapitola	160
3. kapitola	14	34. kapitola	167
4. kapitola	19	35. kapitola	171
5. kapitola	22	36. kapitola	176
6. kapitola	25	37. kapitola	180
7. kapitola	31	38. kapitola	185
8. kapitola	36	39. kapitola	190
9. kapitola	41	40. kapitola	194
10. kapitola	44	41. kapitola	199
11. kapitola	48	42. kapitola	203
12. kapitola	52	43. kapitola	209
13. kapitola	56	44. kapitola	213
14. kapitola	63	45. kapitola	217
15. kapitola	67	46. kapitola	221
16. kapitola	72	47. kapitola	225
17. kapitola	77	48. kapitola	229
18. kapitola	82	49. kapitola	234
19. kapitola	87	50. kapitola	239
20. kapitola	94	51. kapitola	244
21. kapitola	100	52. kapitola	249
22. kapitola	105	53. kapitola	253
23. kapitola	110	54. kapitola	259
24. kapitola	115	55. kapitola	263
25. kapitola	121	56. kapitola	268
26. kapitola	125	57. kapitola	272
27. kapitola	131	58. kapitola	277
28. kapitola	136	59. kapitola	282
29. kapitola	142	60. kapitola	289
30. kapitola	146	Poděkování	295
31. kapitola	151		

Tento příběh je věnován všem stopařům tam venku.

Víte, kdo jste. No... možná nevíte.

Ale brzy to zjistíte.

1. KAPITOLA

Nad hladinou Temže s bzukotem letěli k severu dva poměrně velcí modrozelení brouci a kličkovali sem a tam, jak to brouci dělávají. Kdyby se časně ranní běžci v londýnských zahradách Victoria Tower Gardens – zachumlaní kvůli prosincovému chladu do legín a zimních čepic – obtěžovali podívat, mohli by si všimnout odlesku vycházejícího slunce od duhově lesklých křídel. A kdyby se podívali ještě pozorněji, možná by uvažovali, jestli ta křídla nejsou zhotovená z nějaké zvláštní slitiny kovu.

Ale nepodívali se. Takových věcí si lidé nevšímají.

Ne že by si brouků nevšiml vůbec nikdo. Z řeky vyskočila štika a chytila si jednoho z nich k snídani. Když se se svým soustem zanořila zpátky pod hladinu, druhý brouk se zastavil, vznášel se nad vodou a netrpělivě bzučel. Kalně hnědé hlubiny ozářil tlumený modrý záblesk a k hladině vyplula mrtvola štiky se šokovaným výrazem v kulatém oku. Ulovený brouk jí vylezl z žaber, s rozhořčeným zamáváním křídel ze sebe setřásl trochu rybího hleny a připojil se ke svému společníkovi.

U parlamentu brouci opustili řeku a vznesli se vzhůru podél východní stěny Sněmovny lordů. Nad střechou pak pokračovali k severu, vyhýbali se desítkám gotických věžiček a stovkám bodců proti holubům, než znovu začali stoupat, tentokrát podél jižní stěny Velké hodinové věže známé pod přezdívkou Big Ben. Přistáli na obří minutové ručičce, chvíli odpočívali a sledovali, jak dlouhý ranní stín věže ustupuje po Bridge Street, a potom se každý z nich s rychlým cvakáním svých šesti kovových nohou přesunul do středu ciferníku a zalezl dovnitř.

V tiché místnosti pod hodinami upíjel ranní čaj strážník Henry Biddle. Když před rokem vstupoval k Metropolitní policii, nepředstavoval si, že bude sedět na nepohodlné skládací židli a hlídat dveře na staré schodiště, ale každý policista musí někde začít. Kromě toho by vratké kovové schody a otevřený ochoz na vrcholu věže bez dozoru představovaly reálné nebezpečí pro přehnaně zvědavé turisty.

Z dlouhého doušku čaje Biddlea vyrušilo tlumené kovové cvaknutí. Spustil ruku s papírovým kelímkem a otočil se na židli, aby se podíval na zámek horních dveří schodiště. Cívil na něj vlastně docela dlouho, ale žádný další zvuk už starý železný zámek nevydal.

Divné. Biddle se na dveře zamračil, aby jim dal najevo, kdo je tady šéf, a upřel pohled na dveře vedoucí k dolním schodům. Zvedl si kelímek ke rtům. Znovu ho však vyrušil zvuk – praskání statické elektřiny z vysílačky. Nespokojeně zafuněl a postavil kelímek vedle židle. Copak nemůže mít člověk na začátku dlouhé směny trochu klidu?

„Nerozuměl jsem ti, Nigeli,“ řekl do vysílačky. „Jestli chceš, abych podal hlášení, tady nahoře je klid.“ Už když

mluvil, všiml si na vysílače pohybu. Vzdálil ji od očí a uviděl velkého brouka, který seděl na tlačítkách. Byl krásný, s křídly s lesklými ploškami a stříbřitýma nohama. Kdyby se nehýbal, Biddle by ho považoval za nějakou ozdobnou cetku. „Fuj. Brouk. Co tady děláš?“

Brouk rozechvěl křídla. „Tady nahoře je klid.“

Biddle při zvuku vlastního hlasu vykulil oči. „Co to sakra...“

Brouk se Biddleovi vrhl přímo do obličeje, ozvalo se hlasité zapraskání a místností zašlehl modrobílý záblesk následovaný tichým zasyčením a pachem spálených vlasů. Strážník na své židli ochabl. Kostkovaná čepice mu spadla z hlavy, porazila papírový kelímek a zaplavila škvíry staré kamenné podlahy řekou čaje.

Na několik vteřin zavládlo ticho. Brouci se trpělivě vznášeli nad svou obětí, dokud se z dolního schodiště nevynořil muž v dlouhém černém kabátu a černém plstěném klobouku. Prošel kolem zasaženého strážníka, otevřel si protější dveře a vystoupal po spirálovitém schodišti nahoru. Oba brouci se mu vznášeli nad rameny a doprovázeli ho jako dvojice dobře vycvičených ohařů.

Muž v černém minul velká ozubená kola hodin i obří ciferník o výšce dvoupodlažního domu a pokračoval až do zvonice, kde prošel jedním z vysokých klenutých oken na západní balkon. Tam se opřel o železné zábradlí a rozhlédl se po Parku svatého Jakuba. Mechaničtí brouci se mu vznášeli před vrásčitým obličejem a lehce se pohupovali ve vánku. „Víte vane ze severu, že?“ zeptal se muž anglicky s francouzským přízvukem. Nechal si brouky přistát na prstu rukavice. „Ne nadlouho, *mes amis*. Táta na to dohlédne.“

Odhrnul klop kabátu, pod kterou se objevila hluboká kapsička vlnící se pohybem a oba mechaničtí brouci se do ní šťastně schovali. Jejich pán se shýbl, aby prozkoumal sloupky zábradlí, s očima několik centimetrů od černě natřeného železa. Zaměřil se na prostřední sloupek, přiložil k němu ucho a poklepal na něj kloubem prstu. Pokusil se s ním pootočit, ale sloupek se ani nehnul. Muž se zamračil, znovu na něj opatrně zaklepal, aby si potvrdil svoje podezření, a zkusil to znovu, tentokrát oběma rukama. Ozdobná hlavice sloupku s hlasitým lupnutím konečně povolila.

Dál už se otáčela snadno. Muž v černém ji sejmul a uložil si ji do vnější kapsy kabátu. Z protější kapsy vytáhl měděnou korouhvičku, zelenou stářím a vytvarovanou do podoby vysoké lodě. Korouhvička zapadla do sloupku, jako kdyby tam patřila, a Francouz ji otočil tak, aby před mířila k Buckinghamskému paláci. Severní vítr ustal a o zlomek vteřiny později muž ucítil jemný vánek ze západu. Zazubil se. „*Voilà*. Kola jsou v pohybu. Teď se podíváme na toho chudáka Šťastného Jacka.“

2. KAPITOLA

Kde je? Víím, že ještě včera večer tady byla.“
„Jack Buckles si matně uvědomoval, jak kolem něj pobíhá matka, kontroluje zásuvky v malém hotelovém pokoji a zvedá časopisy. Snažil se nevšímat si jí a ještě přiblížil nos ke svému smartphonu, na němž hrál 3D hru, která po něm vyžadovala, aby v chodbách trpaslíků a brlozích skřetů hledal čarodějnické drahokamy, ale když si matka přímo před ním klekla, aby se podívala pod postel, už to nevydržel a povzdechl si. „Co sháníš?“ Palci pořád bojoval se skřetem.

„Rukavici. Z červené kůže.“ Zamávala mu před obličejem druhou. „Stejnou jako tahle.“

Třináctiletý Jack a jeho osmiletá sestra Sadie seděli se zkrříženými nohama na jedné ze dvou velkých postelí v pokoji. Aniž by Jack zvedl oči od hry, chytil volnou látku Sadiiných džínů a poválil sestru na záda. Sadie neprotestovala. Oběma rukama svírala elektronickou čtečku, zatímco ji Jack odsouval mezi polštáře a roztahoval jí nohy do písmene V. Potom zvedl ruku a ukázal. Mezi sestřinými koleny spočívala chybějící rukavice.

Matka se zasmála, i když trochu smutně. „Úžasné. Jako tvůj táta.“

Jack se přihrčil. Nechtěl dělat nic, co by mu tátu připomínalo.

Matka ho políbila na temeno, sebrala rukavici a několik vteřin nad ním rozpačitě stála. Nakonec mu uhladila čupřinu tmavě hnědých vlasů. Jakmile se odvrátila, Jack si je rychle zase rozcuchal.

Matka zasunula ruku do tmavomodrého saka. „Musím navštívit několik nemocnic, Jacku. Vzhledem k tomu, kolik budu vyplňovat formulářů, to může trvat celý den. Posloucháš mě, Jacku?“

Jack přikývl, aniž by přerušil hru. „Jo, mami. Byrokracie. Celý den budeš v trapu.“ Nechtěl, aby to vyznělo tak jízlivě, ale ani se to nepokusil nijak napravit.

Matka se zamračila. „Vím, že je to těžké, obzvlášť po včerejšku, ale...“

„Těžké?“ Jack odtrhl oči od mobilu, aby ji mohl probodnout pohledem. To bylo poprvé, co se jí podíval do očí od chvíle, kdy včera ráno vystoupili z letadla, kterým přiletěli z Denveru, a to, co v nich uviděl, ho zastihlo nepřipraveného. Vůbec nevypadala, že by se chtěla dohadovat – zdaleka ne. Tvářila se, jako kdyby ji každou chvíli měla rozdrtit nějaká nemilosrdná síla. V očích se jí leskly slzy a hrozilo, že co nevidět začnou stékat po tvářích. „Je mi to líto, Jacku. Je mi to moc, moc líto.“

Jack střelil pohledem po Sadii. Hlavu měla pořád položenou na polštáři, s kaštanovými vlasy – stejného odstínu jako matčiny – rozhozenými do stran. Oči upírala na čtečku. Sám je sklopil k mobilu. „Nech toho, mami. Prosím...“

V dlouhém tichu, jež následovalo, Jack věděl, že se na něj matka dívá. Pod tíhou jejího pohledu nahrbil ramena, odhodlaný nepovolit. Nechtěl se chovat tak chladně. Opravdu ne. Chtěl ji vzít za ruce a říct jí, že nic z toho nebyla její chyba. Chtěl se jí vyplakat na rameni. Ale nemohl. Věděl, co by se stalo, kdyby se zahleděl mamce do očí. Přestal by se ovládat. A kdyby se přestal ovládat on, přestala by i ona a Sadie by začala klást otázky, na něž ani jeden z nich nechtěl odpovídat. Přinejmenším dokud nebudou znát odpovědi.

A tak nechával hlavu skloněnou. Na displeji se vynořil další trpaslík. Jack se po něm energicky ohnal a trpaslík zmizel ve sloupci zeleného plamene.

Jackova matka si osušila oči nalezenou rukavicí, shrnula si vlasy pod červený pletený baret a políbila obě děti na tváře, jako kdyby šla jenom do obchodu. „Bavte se spolu dobře, až budu pryč. Existují přece hry, ke kterým nepotřebujete displeje – hry, které si můžete zahrát spolu, jako třeba hádat, na co zrovna myslíte.“ Nechala svůj návrh viset ve vzduchu a Jack věděl, že čeká na nějakou reakci, přinejmenším smích nebo odfrknutí. Nedopřál jí ani jedno.

Matka mu položila dlaň na koleno. „Jestli dostanete hlad, kupte si něco dole v kavárně.“ Vzala ho za bradu a jemně mu zvedla hlavu. „Něco malého, Jacku.“

Odtáhl se. „Jo, mami, já vím. Nejistá budoucnost. Levná strava.“

„A v žádném případě neopouštějte hotel, jasné?“

„Jo. Jasné.“

Ještě vteřinu se dívala na jeho temeno, pak si povzdechla a zamířila ke dveřím. „Tak dobře. Jdu hledat vašeho otce.“

3. KAPITOLA

Sadie si na posteli sedla a melodramaticky spustila ruce do klína, takže jí čtečka pleskla o stehna. „Nudím se.“

„Nenudíš.“ Jack se příkrčil, když se po něm další skřet ohnal dýkou. Prohledal jejich doupata, ale našel jen kámen, který mu oznámil, aby se vrátil do chodeb. Připadalo mu to jako falešná stopa. Skoro slyšel, jak se mu autor hry vysmívá, ale ponořil se do ní příliš hluboko, než aby přestal. Jestli se mu podaří najít ten červený drahokam a vrátit ho čaroději, postoupí o úroveň výš a stane se čarodějnickým učněm. Uhnul se svou postavou doleva a přesekl protivníka vejpůl. Displej ozářil ledově modrý plamen. „Mamka je pryč teprve pět minut.“

„Deset. A jak víš, jestli se nudím nebo ne?“ Sadie odsunula čtečku na prošívanou deku a zprudka se otočila obličejem k polštářům, až se Jack na matraci zhoupł. Chvíli si přerovnávala polštáře na své straně postele a přitom do něj opakovaně vrážela. Věděl, že to dělá schválně, ale nevšímal si jí.

Sadie vzdychla, zhoupł se, znovu zavzdychala, upravila si polštáře, vrazila do svého bratra, vzdychla o něco hlasitěji,

zase se zhoupala a nakonec vrazila do Jacka tak silně, že přehlédla útok skřeta, který ho vzápětí rozsekl mečem. Displej zčervenal. Položil si mobil na koleno a přísně se zadíval na sestru, která teď stála přímo před ním. „To myslíš vážně?“

„Pojď se dívat na televizi.“

„Mamka nechce, aby ses dívala na britskou televizi, Sadie.“

„Nic takového neříkala.“

„Ani nemusela. Kromě toho, Američani britským pořadům nerozumějí.“

Sadie si založila ruce. „Nejsem debil. Londýňani mluví stejným jazykem jako my.“

„Neříkej debil. A tak jsem to nemyslel.“

Skutečností bylo, že se Jack nechtěl dívat na televizi. Vždycky se v ní odehrávalo příliš mnoho věcí a jeho mozek si obvykle všiml všeho, ať už Jack chtěl nebo ne. Proto se vždycky raději uchýlil ke smartphonu. Představoval pro něj útočiště před světem, který neustále dotíral a zahlcoval ho k naprostému vyčerpání. V poslední době se k němu utíkal i jako k úkrytu před vlastními myšlenkami, a Sadiino vyrušování mu je přivolávalo zpátky. Podal jí čtečku. „Máš tady řůru her. Zahraj si nějakou.“

To ji podle všeho uspokojilo. Plácla sebou na matraci a zvedla čtečku před obličej. Po půl minutě ji znovu položila do klína. „Mám děsný hlad.“

Jack svěsil hlavu do dlaně. „Nemáš. Snídala jsi cereálie asi tak deset minut před tím, než mamka odešla. To je teprve patnáct minut.“

„Dvacet. A přestaň rozhodovat o tom, jestli mám nebo nemám hlad. Mamka říkala, že můžeme jít dolů pro něco k jídlu.“

Jack užuž začal něco namítat, ale zarazil se. Roky nuceného soužití, zatímco jejich táta někde dělal to, co dělají mezinárodní obchodní partneři, ho naučilo pár věcí o mladších sestrách. Dohadováním se nikam nedostane. Vyjednávání naproti tomu zabralo pokaždé. A jako starší a moudřejší mohl navrhnout dohodu tak, aby byla výhodnější pro něj. „Dobře. Když ti koupím něco k jídlu, musíš být aspoň čtyři hodiny zticha.“

Sadie seskočila z postele. „Platí!“

Bylo to až příliš snadné. Měl si říct o šest hodin.

Hotel Eurotrek Lodge nenabízel mnoho možností. Byla tu restaurace s bufetem a kavárnička v hale. Jack si vybral šunku a sýr a dovolil Sadii, aby si vzala jahodovou rolku. Chtěla i limonádu, ale Jack byl už dost velký, aby věděl, že malé holky a slazené nápoje nepředstavují dobrou kombinaci. „Vezmeme si dvě lahve vody,“ oznámil pokladní.

„Hele, ten vypadá jako táta,“ poznamenala Sadie, když se ohlédl přes rameno.

Jack sebou trhl a polkl knedlík, který mu narostl v krku. „Není to táta, Sadie.“ Nepodíval se tam, nejen proto, že věděl, že ve skutečnosti neviděla jejich tátu. V hale za ním se odehrávalo příliš mnoho věcí. Stačilo, že všechno slyšel. Vidět to by bylo moc. Nějaký Francouz v recepci si stěžoval na účet. Neoprávněně, jak sám dobře věděl. Jack mu to slyšel v hlase. Žena u východu si telefonicky objednávala taxi. Nechtěla zabloudit v metru. Jack se jí nedivil. U stojanu s turistickými brožurami postával americký pár a plánoval výlet k nějakému hradu. Muž měl hluboký hlas jako kulturista, žena ho měla tenký a pisklavý.

Pokladní vylovila jídlo z vitríny ověšené zelenými a červe-

nými girlandami, které už měly za sebou příliš mnoho Vánoc. Byla docela hezká, takovým lehce nevkusným způsobem, část dlouhých tmavých vlasů měla staženou do ohonu a na sobě černou hotelovou uniformu, jež jí tak úplně neseděla. V levém uchu měla sedm náušnic a v pravém šest. Proč? Něco tím vyjadřovala, nebo šlo o přehlédnutí?

Jack se zachvěl. Nechtěl si všímat takových věcí. Jenom prostě... nedokázal vypnout mozek, přinejmenším ne bez pomoci. Vytáhl telefon a začal hrát svou hru, zatímco mu dívka balila rolku.

„Je to táta. Má stejný hnědý kabát a všechno. Podívej, Jacku!“

„Buď zticha, Sadie. Tak jsme se dohodli. Kupuju ti jídlo, takže musíš zavřít zobák.“

„Hotově nebo kartou?“ zeptala se dívka s polským přízvukem.

Jack nespouštěl oči z displeje, na kterém právě probíhal souboj se třemi skřety. „Můžete... to... přičíst... k našemu... účtu?“ Mluvil pomalu, aby mu pokladní rozuměla.

„Nevidí nás. Jde pryč. Jacku. Otoč se!“

„Teď ne, Sadie.“

„Jistěže to můžu... přičíst... k vašemu... účtu.“ Dívka promluvila stejně pomalu jako Jack. Zjevně mu rozuměla a urazil ji jeho předpoklad, že mu rozumět nebude. „Ale potřebuju... vidět... klíč... od vašeho... pokoje.“

Jack jedním palcem dál bojoval se zlotřilými skřety a druhou rukou zalovil v kapse pro klíč. Byl rád, že ho nahmatal. Klidně ho mohl zapomenout v pokoji. Takové věci se mu stávaly pořád – zapomínal klíče, peněženku, domácí úkoly.

Totéž platilo pro jednoduché úkony, jako je vrácení knih do knihovny. Jeho mysl se pořád zabývala něčím jiným, některým z tisíček podnětů. Školní poradce často doporučoval, aby užíval léky pro děti s poruchou pozornosti, ale táta vždycky odmítl. Teď možná mamka dovolí, aby ho škola nado-
povala.

Pokladní položila jídlo na pult a Jack jí podal klíč. „Vidíš, Sadie? Jídlo. Musíš mi dát na šest hodin pokoj.“ Řekl to schválně, aby ji vyprovokoval, a očekával, že ho hned opraví. Takové věci si nikdy nenechávala líbit.

„Řekl jsem šest hodin,“ zopakoval a konečně vzhlédl.

Sadie už nestála vedle něj.

Rozhlédl se po hale a přimhouřil oči před slunečním světlem, které sem dopadalo vchodem. Nebylo tu moc k vidění: pult recepce, provazy ohraničený bufet, několik lavic a chudíčký umělý vánoční stromek. Ten Francouz se pořád dohadoval s recepční a kulturista se svou drobnou ženou pořád stáli u stojanu s turistickými brožurami. Mladší sestru ale Jack nikde neviděl.

Sadie zmizela.

4. KAPITOLA

Zmocnila se ho panika.

„Sadie!“ Jack nechal jídlo ležet na pultu a vyběhl k výtahům – to bylo jediné místo haly, kam z kavárny neviděl. Sadie nikde. Jedna kabina byla otevřená, druhá byla ve čtvrtém patře a zrovna sjížděla dolů. Sadie nebyla pryč dost dlouho, aby se stihla dostat tak vysoko.

„Sadie!“ zavolal znovu. Američani po něm vrhli ustarané pohledy. Ostatní dospělí – Francouz, recepční a žena, která si telefonem objednávala taxi – se zamračili. Jack okamžitě zaznamenal výraz každého z nich, cítil, jak na něj doléhají. Měl sto chutí skočit do otevřené výtahové kabiny a zmizet, ale to nemohl. Ne bez sestry. Pevně zavřel oči a zakryl si uši dlaněmi.

Mysli!

Sadie viděla nějakého muže v hnědém kabátě, chlapíka, který vypadal jako jejich táta. Pak Jack vzhlédl – a Sadie byla pryč. Ne... Řekla přece ještě něco dalšího, ne? *Ide pryč, Jacku.* Nejen z haly, ale taky z hotelu. Zatímco si Jack hrál na

smartphonu, Sadie se vydala za nějakým náhodným chláp-
kem na ulici. Mamka ho zabije.

Z hotelu se vycházelo velkými automatickými otočnými
dveřmi, které se pohybovaly rychlostí stoleté želvy. Jack se na
ně pokusil zatlačit, ale tím je jen zastavil. Znovu zatlačil
a dveře pronesly absurdně klidným hlasem digitální Angli-
čanky: „Pozor. Dveře jsou v pohybu. Dveře jsou v pohybu.“

Jack rozpráhl ruce. „Nejsou!“

Jakmile ho otočné dveře konečně pustily ven, situace se
nijak nezlepšila. Hotel stál na rohu rušné křižovatky dvou
ulic, což znamenalo, že Sadie mohla sledovat toho muže
v hnědém kabátě kterýmkoliv směrem. Kolem troubily klak-
sony aut. Taxikáři pokřikovali. Ze všech stran se ozývalo cin-
kání rolniček. A do toho všeho neutichající hukot rozhovorů.

Nějaký muž vlevo od Jacka telefonoval do práce, že přijde
pozdě. Žena napravo od něj volala do banky – slyšel číslo
úctu a všechno. Zároveň ho nějaký spoj hluboko v mozku in-
formoval o tom, že motor nejbližšího dvoupatrového autobu-
su potřebuje seřadit.

Mně na žádném autobusu nezáleží! Skoro to vykřikl na okol-
ní dav a znovu si zacpal uši. To však nepomohlo. Zvuků bylo
příliš mnoho a příliš hlasitých. Bojoval s bolestí hlavy a roz-
hlížel se po chodcích, kteří se pohybovali jedním směrem.

Jedním směrem. No jistě. Je přece ranní špička. Sadie se vy-
dala za náhodným chláp-
kem v hnědém kabátu, ale ten byl
v Londýně z vlastního, ne tak náhodného důvodu. S velkou
pravděpodobností mířil stejným směrem jako všichni ostatní
v půl osmé ráno: do centra. Jack zaťal zuby a vrhl se do davu.

Pohltila ho beztvará hmota lidí, postrkovala ho a smýkala

jím, že se málem neudržel na nohou. Ze všech stran na něj útočilo klábosení a telefonické rozhovory jako barevné záblesky, které ho oslňovaly.

Potřebuju nějaký šum. Matka mu před několika měsíci poradila řešení. Koupila mu na smartphone mp3 – smyčku bublajících řek a hučících oceánských vln, která přehlušovala svět. Neobratně si nasadil sluchátka a pokusil se je zapojit do telefonu, ale lidé do něj strkali a on se nemohl trefit. Najednou mu smartphone vyletěl z ruky a dopadl na chodník za ním. I přes klaksony, motory a hukot davu Jackovy citlivé uši znamenaly nervy drásající křupnutí.

5. KAPITOLA

A je po šumu. Jack bojoval se zoufalstvím. Stoupl si na špičky, aby se rozhlédl po lidech před sebou. Věděl, že nemá šanci zahlédnout Sadii mezi dospěláky – měřila sotva sto třicet pět centimetrů –, ale třeba uvidí kabát, který sledovala.

Je to táta, přesvědčovala ho v hotelu. Má stejný hnědý kabát a všechno.

Jack přesně věděl, o jakém kabátu to mluví. Táta skoro nenosil nic jiného, když se v jejich coloradské domovině ochladilo: elegantní rezavý svrchník ze semiše, jaký Jack nikde jinde neviděl. „Jelení barva,“ říkal vždycky táta. „Chlapský kabát.“ Jack se při té vzpomínce málem usmál. Pak zahlédl svou kořist.

Sadiin tajemný muž byl dobrých patnáct metrů před ním – právě kráčel kolem divné zdi pokryté rostlinami jako svislá zahrada. Jelení kabát se k ní vyloženě hodil. Muž opravdu vypadal jako jejich táta, a nejen kvůli kabátu. Na hlavě měl buřinku. Jaká byla asi pravděpodobnost, že po Londýně chodí dva různí

chlapíci, kteří dávají přednost staromódním kloboukům a rezavému semiši? *To není možné.* Jackovi se prudce rozbušilo srdce a do očí mu vhrkly slzy. Znovu si stoupl na špičky a zamával nad hlavami okolních lidí. „Tati! Johne Bucklesi!“

Tajemný muž zatočil s davem ke schodům, a Jack tím pádem zahlédl jeho obličej. Zalilo ho zklamání. Skutečně existovali dva muži, kteří rádi nosili buřinky a semiš. Brada tajemného muže byla příliš krátká, skoro jako kdyby chyběla, a jeho obličej byl příliš drsný, vlasy prošedivělé. Jack si otřel oči do rukávu. Proč se nechal Sadií takhle vynervovat? Proč se nechal zatáhnout do jejího popírání skutečnosti? Vtom mu došlo, co znamenají ty schody.

Metro.

„Promiňte! S dovolením!“ Jack se vrhl davem kupředu. Mezi kabáty a kufříky zahlédl modré puntíky na bílém pozadí – vzor sestřiny blůzy –, které se vynořovaly a opět mizely ve vlnách šedivých a hnědých odstínů. Byl zázrak, že ji neušlapali.

„Sadie!“

Zase zmizela, ztratila se mu z očí pod úrovní ulice.

Jack dospěl ke schodům o pár vteřin později a otevřel se mu pohled na stanici metra: půl tuctu hliníkových turniketů, několik automatů na jízdenky ozdobených plastovými cesmínami a hlídač v červeno-stříbrné reflexní bundě stojící v plexisklové kukani napravo. Za zátarasy se o stěnu opíral hudebník v santovské čepici a hrál rytmický motiv na kytaru, ale nikdo mu nevěnoval pozornost.

Jack znovu na okamžik zahlédl modré puntíky. Sadie zvolna kráčela za ženou na elektrickém vozíku a následovala ji širokou brankou na konci turniketů.

„Sadie, stůj!“

Nikdo jí nezabránil v průchodu. Jestli si jí hlídač vůbec všiml, jistě předpokládal, že tlačí ten vozík. Jack doběhl na místo o několik vteřin později a zaváhal. Doufal, že se objeví další vozík. Rozhlížel se ze strany na stranu a nervózně se pohupoval na špičkách. Nakonec se oběma rukama opřel o zátaras a přehoupl se přes něj.

„Hej, ty v tom zeleném tričku. Stůj!“

To určitě.

Jack odhadoval, že sígři, kteří pravidelně přeskakují turnikety, vědí, jak na to, aniž by se nechali chytit. On sám nebyl žádný lotr a normálně by hlídače poslechl, ale potřeboval dostihnout sestru. Pak teprve se bude moct zastavit a vysvětlit, co tu dělá. Zatočil s davem doleva do chodby označené BAKERLOO.

„Zastavte toho kluka v zeleném tričku!“ volal za ním hlídač.

Navzdory zjevné autoritě hlídačovy červené, jasné viditelné bundy nikdo neposlechl, takže se Jack mohl dál volně proplétat mezi lidmi. Chodba se stočila mírně doprava a narovnála se. Teď už viděl až k nástupišti, kde v otevřených dveřích přeplněné soupravy stála Sadie a uhlazovala si pomuchlanou puntíkovanou blůzu.

„Sadie! Vystup z toho metra!“

Vzhledla ve chvíli, kdy se zavíraly dveře, a věnovala Jackovi nevinný úsměv – zjevně byla ráda, že se její bratr rozhodl připojit k honičce. Pokusila se mu zamávat, ale musela se chytit držadla, protože se souprava právě s trhnutím rozjela.

6. KAPITOLA

Neviděli jste někdo kluka v zeleném tričku?“ Jack „slyšel, jak se hlídač za ním udýchaně vyptává cestujících. Zatočil po nástupišti doleva a rozhlížel se po nějakém úkrytu. Našel jen výklenek, sotva třicet centimetrů hluboký. Šedé dveře uvnitř byly označené cedulí s nápisem POZOR! VYSOKÉ NAPĚTÍ a zajištěné visacím zámkem. Jack se k nim přitiskl a otočil hlavu ke straně, aby mu ven nevyčníval nos. Oči mu padly na jiného teenagera s modrými vlasy vyčesanými do hrotů, v červených džínách a černé kožené bundě poseté cvočky. Kluk se díval přímo na něj. Jack vrhl prosebný pohled, kluk si odfrkl a odvrátil se čelem ke kolejím.

Uběhlo dalších třicet vteřin, během nichž se Jack snažil tvářit tak nenápadně, jak jen to šlo, se zády přitisknutými ke dveřím s vysokým napětím. Do stanice vjela další souprava a stejný hlas, který slyšel, když uvízl v otočných dveřích hotelu, pronesl: „Pozor při nástupu a výstupu, prosím.“

Kluk s modrými vlasy skočil do vagónu.

Jack neměl jinou možnost, než ho následovat. Sadie byla na některé z dalších stanic.

Ve vagónu se Jack schoval do koutku v přední části, aby nebyl na očích. Modrovlasý kluk se na něj ušklíbl, ale stoupl si mezi Jacka a okno, takže ho zaclonil před zraky hlídače na nástupišti. Jack mu vděčně kývl.

Kluk si znovu odfrkl. Poté se oba snažili na sebe nedívat.

V metru bylo milosrdné ticho. Žádný další hluk z ulice. Cestující si mlčky pohrávali s mobily, místo aby do nich mluvili. Uzavřený prostor bohužel ohrožoval Jackovy smysly jinak.

Na ulici nahoře chladný západní vítr rozháněl pach chodců a nechával na místě jen zašlý, špinavý zápach, jaký je cítit na každé ulici v každém velkoměstě. Tady, v teplém nehybném ovzduší, je Jack vnímal všechny. Modrovlasý kluk už se nějakou dobu nekoupal a jednu ruku měl zvednutou, aby se držel. Zjevně se snažil zakrýt osobní pach voňavkou, ale podařilo se mu jen vytvořit směs, která připomínala kombinaci ovoce, kůže a cibule.

A ten kluk nebyl nejhorší. Ve vzduchu jako červený opar visel vazký, olejovitý zápach trávené ryby. Jack odhadoval, že nejméně polovina lidí ve vagónu měla k snídani sledě, a nikdo z nich si potom nevyčistil zuby. Rozhlédl se po obličejích cestujících, ale nikomu to podle všeho nevadilo. Co je to s nimi?

Souprava zpomalila a Jack se sklonil, aby vyhlédl ze zakřiveného okna na nástupiště, jestli neuvidí sestru nebo toho muže s buřinkou. Nikde nebyl ani žádný hlídač. Zdálo se, že zřízenci v červených reflexních vestách nebyli zrovna organizováni jako Scotland Yard.

„Marylebone Station,“ oznámil automatický hlas z otočných dveří a metra. „Pozor při nástupu a výstupu, prosím.“

Jack přemítal, jestli by neměl vystoupit, ale neviděl Sadii ani toho muže v buřince.

Páchnoucí kluk s modrými vlasy povytáhl jedno modré obočí.

Jack zavrtěl hlavou.

„Ukončete nástup a výstup, dveře se zavírají.“

Páchnoucí kluk se ušklíbl a oba se dál vyhýbali vzájemným pohledům. Souprava rachotila k další stanici. Jack se snažil tajit dech – hledal kompromis mezi potřebou kyslíku a pachem ovoce, cibule a sledě.

„Baker Street. Přestup na spoj k Metropolitanu, Circle... a... linku Jubilee. Pozor při nástupu a výstupu, prosím.“

Jack se znovu shýbl a rozhlédl se po nástupišti. Stěny byly pokryté rezavými obklady a ozdobené nástěnnými malbami, které připomínaly ilustrace z nějaké staré knihy. Nejbližší zachycovala obřího vlkodlaka, který zrovna skákal na vyděšeného chlapa. Přibíhali k nim dva muži s revolvery. Jeden měl na hlavě buřinku. Jack se málem rozesmál.

Dveře se otevřely a páchnoucí kluk mu ustoupil z cesty.

Jack zase zavrtěl hlavou. Pořád nikde neviděl Sadii.

„Ukončete nástup a výstup, dveře se zavírají.“

Poslední vystupující zašli do chodby označené nápisem Výstup, a tím Jackovi uvolnili výhled na lavičky. Tam klidně seděla Sadie s rukama založenýma v klíně, jako kdyby čekala na příští metro.

Jack vrazil pravou ruku do zavírajících se dveří, čímž si vysloužil šokovaný pohled toho páchnoucího kluka. Připadal

by si vítězně, nebýt toho, že každou chvíli znovu ztratí sestru z očí.

„Ustupte ode dveří, prosím,“ napomenul ho již známý, automatický ženský hlas.

„To zrovna,“ zahučel Jack a vrazil do mezery prsty druhé ruky. Vší silou zabral. Páchnoucí kluk s modrými vlasy se k němu připojil a námahou hekl. Jack sebou nad pachem z jeho úst trhl.

Dveře se konečně otevřely. „Pozor při nástupu a výstupu, prosím,“ opakoval ženský hlas, jako kdyby chtěl mít poslední slovo. Jakmile se za ním dveře zavřely, Jack ukázal páchnoucímukluku vztyčené palce. Kluk se jen ušklíbl a odvrátil se.

„Ztratil se mi.“ Když Jack přiběhl k lavičce, Sadie vypadala sklesle. „Táta se mi ztratil. Vystoupil z metra – a najednou byl... pryč.“

Jack si před ni klekl. Byl tak rád, že ji může držet za ruku, že si ani nebyl jistý, jestli ji ještě někdy pustí. „Nebyl to táta, Sadie.“

„Možná ho dohoníme. Není daleko. Cítím to.“

Naděje v sestřině hlase rvala Jackovi srdce. Stiskl jí ruku, aby se pokusil sebrat kuráž a říct jí, co bylo třeba. Ani teď to ale nedokázal. Objal ji a políbil ji na čelo. „Budeme v pohodě, ale od teď musíme držet pohromadě, jasný?“

Sadie přikývla a vzhlédla s úsměvem, který mu prozradil, že jí to vůbec jasné není.

Vzdychl. „Dobře. Musíme se odtud dostat.“

Cedule s nápisem Výstup vypadala lákavě, ale přítomnost turniketů a hlídačů cestou dovnitř znamenala, že turnikety a hlídači budou i u východu. Tudy jít nemohli. Pak Jackovi

padl zrak na jiné šedivé dveře označené POZOR! VYSOKÉ NAPĚTÍ. Tady chyběl visací zámek. Jack je otevřel a objevil temné točité schodiště ze železa, které vedlo nahoru mezi rozvodnými skříněmi, kabely a zrezivělým potrubím. Určitě tu budou pavouci. Možná i potkani. Nebyl si jistý, jestli chce brát Sadii na taková místa, ale pak se naklonil dovnitř, dost daleko, aby nad schody uviděl plošinu, na kterou pootevřenými dveřmi dopadalo denní světlo. *Trefa.*

Mimoděk se přihrčil, když se Sadii vyšli znovu ven, do hluku a chaosu ranní špičky. Zastínil si oči a rozhlédl se po chodníku, aby si našel nějaké klidné místo, kde by si mohl rozmyslet, jak dostane sestru zpátky do hotelu.

Východem z metra vlevo od něj proudili chodci. Napravo viděl výlohu plnou různých zvláštních maličkostí: telefonů s otočným ciferníkem, gramofonových desek v zažloutlých obalech, cylindrů s natolik odřenými okraji, že zpod hedvábí vyčnívala šedá plsť. *Starožitnictví.* To bylo jistě dostatečně klidné, ale Jack netoužil po setkání s nevrkým starým prodávčem, který nejspíš číhal uvnitř. O něco dál si všiml obchodu s potravinami nabízejícího uličky mezi regály a anonymitu. „Pojď,“ řekl, vzal Sadii za loket a táhl ji za sebou.

Nedostali se daleko.

Po chodníku se přiřítíla vysoká postava v černém svrchníku, která pospíchala opačným směrem. Muž tvrdě narazil do Jacka a odhodil ho zády na dvojkřídlé dveře starožitnictví. Pak se zarazil a probodl ho pohledem ze stínu měkkého plstěného klobouku se širokou krempou. Kupodivu měl stejnou malou bradu a drsný obličej jako ten chlápek v buřince. Z jeho pohledu Jackovi přeběhl mráz po zádech.

„Promiňte,“ zamumlal Jack a vtáhl sestru dřevěnými dveřmi do obchodu. Couval pořád dál, dokud nenarazil na pult. Dveře se zavřely a muž v plstěném klobouku naklonil hlavu ke straně. Upřeně se díval mezi starožitnostmi ve výloze na děti, po dobu, která Jackovi připadala jako věčnost. Pak konečně pokračoval v chůzi.

„Můžeš mě pustit.“

Jack se podíval na svoji ruku, kterou pořád křečovitě svíral sestřin loket. „Promiň.“ Pustil ji a zacvičil ztuhlými prsty. „Jsi v pohodě?“

Sadie si promnula loket a přikývla.

„Prima. Pobudeme tady... jenom... chvíli...“ Jackův hlas se vytratil, když přenesl pohled ze sestry na dlouhý pult za nimi. Oba se pomalu otočili. Tohle nebylo žádné starožitnictví, ale nějaký oficiální úřad, jako je Dopravní inspektorát motorových vozidel v Coloradu Springs, jenže mnohem, mnohem starší.

Přes celou šíři místnosti probíhaly dva otlučené, oprýskané pulty z tmavého dřeva lemované pravými stálezelenými girlandami. Mezi pulty vyčníval absurdně vysoký stupínek, s plošinou ve výši Jackova nosu. Do předních stěn pultů byla vyryta blednoucí písmena – ZTRÁTY A NÁLEZY nalevo, INFORMACE napravo – a ze stupínku visela obří bronzová pečeť, tak ztmavlá stářím, že odstínem téměř odpovídala dřevu. Emblém na pečeti zachycoval letícího sokola s očima upřenýma pod sebe. Po obvodu pečeti se skvěl nápis:

ZTRÁTY A NÁLEZY

POBOČKA BAKER STREET

7. KAPITOLA

„Ehm.“
Jack zvedl hlavu k vysoké matroně, která se opírala ze zadní strany o stupínek a vlasy měla stažené do nemožně těsného ohonu. Její černé šaty, s nepatrným náznakem zřasení na ramenou a látkovými knoflíky ve dvou rovných řadách nahoru až k límci, mohly pocházet ze stejného století jako dřevěné pulty. Pozvedla cvikr, který měla zavěšený na řetízku z jednoho knoflíku a přiložila si ho na špičku nosu, aby se zadívala na obě děti. „Informace, nebo ztráty a nálezy?“

Jack netušil, jak by měl odpovědět.

Podivná žena stála na schůdku za stupínkem, takže se zdálo, že je neskutečně vysoká. Ani její přízvuk Jackovi nepomáhal. Každou slabiku krátké otázky vyslovila s tak aristokratickou pečlivostí, až Jacka napadlo, jestli to není samotná královna – nebo, což by bylo ještě horší, královnina učitelka angličtiny.

„Kincaidová!“ vykřikla žena tak náhle a ostře, až obě děti

nadskočily. Nechala cvikr spadnout na konec řetízku a přísnýma šedýma očima zatěkala po prázdné kanceláři sem a tam. „Kde je to děvče? Kincaidová! Máme zákazníky!“

Nikdo se neozval.

„V tom případě to asi bude na mně, že?“ Znovu zakotvila pohledem na Jackovi a povytáhla jedno tenké obočí. „Trochu svou otázku rozvedu, chlapče. Žádáte informace o něčem, co jste ztratili, nebo chcete odevzdat nějaký nalezený předmět?“

Jack pořád mlčel.

„Chceme informace,“ ozvala se Sadie místo bratra. „Ztratili jsme tátu a...“

Jackovi se konečně vrátil hlas. „My jsme se ztratili.“ Stiskl si kořen nosu, aby si utřídil myšlenky. „Sestra chce říct, že jsme se ztratili my. Přišli jsme se jenom zeptat na cestu.“

Ale žena už se odvrátila. „Takže informace.“

Stiskla suk v dřevěném panelu na stěně za stupínkem a celá jeho část se otevřela jako dveře skříně. Objevily se čtyři sloupce, každý se čtyřmi přihrádkami, na nichž ležely papíry různých barev. Zvedla si cvikr k nosu a zahleděla se na etikety. „Ztracená parapлата... ztracené perly. Á, tady to je. Ztracené osoby.“ Položila prst na příslušnou přihrádku a energicky zatlačila dolů.

K Jackově úžasu se celý sloupec posunul a odhalil další přihrádky, které byly dosud schované ve stěně. Za klapání převodu se jich před nimi mihly desítky. Jack zamrkal. „Ehm, ne. Vy to nechápete. On...“

„Ztratil se v parku, ve veřejné dopravě... doma, na ulici?“ Přečetla další položky, jen co se sloupec s cvaknutím zastavil.

Sadie pokrčila rameny. „Nevíme.“

„Bud' zticha. Jenom to zhoršuješ.“ Jack se chytil horního okraje stupínku a zvedl se na špičky. Mezi girlandami spočívala mosazná jmenovka.

PANÍ HUDSONOVÁ
VEDOUCÍ: BAKER STREET
1887–SOUČASNOST

1887. To byl rok, kdy založili tuhle pobočku, nebo rok, kdy tu ta žena začala pracovat? Jack zvýšil hlas, aby upoutal pozornost paní Hudsonové. „Promiňte. Náš táta je...”

„Všeobecně ztracený?“ vyptávala se dál s pohledem stále upřeným na přihrádky. „Aha. To vyžaduje formulář dvacet šest bé dvě, abychom byli náležitě pečliví.“ Narovнала se, poklepala si prstem na bradu a sama pro sebe zamumlala: „Kdepak to je? Kdepak to je? Kde je ta osoba? To ona zakládá tyhle věci.“ Otočila se a znovu zahalekala do prázdné místnosti. „Kincaidová!”

Jackovi sklouzly prsty a se slyšitelným heknutím spadl ze stupínku na zadek.

Zatímco mu Sadie pomáhala vstát, paní Hudsonová se dál rozhlížela po kanceláři, aniž by si všimla Jackova pádu. Několik vteřin stála s rukama opřenýma v bok a čekala, až se objeví její neviditelná úřednice, ale nakonec se zamračila a obrátila se zpátky k přihrádkám. „Hm. Takže je to pořád na mně. Jako vždycky.“ Zvedla dlouhý prst, zahákla ho za přihrádku a trhla s ní doprava. Řada přihrádek sklouzla ke straně, podobně jako předtím sloupec odjel dolů. Jack a Sadie si vyměnili překvapené pohledy. Zdálo se, že za stěnou je snad nekonečná zásoba přihrádek.

Když klapání ustalo a přihrádky se zastavily, paní Hudsonová sáhla do prostoru přímo před sebou, vytáhla velký štos

zelených formulářů a přicvakla je k psací desce. Pak si naslínila pero a začala vyplňovat první stránku.

Jack byl vděčný, že se na chvíli zastavila. „Poslouchejte, prosím. Potřebujeme jenom poradit, kudy se dostaneme zpátky do hotelu.“

Paní Hudsonová prudce vzhledla od formuláře. „Prosím?“ „No... my... potřebujeme jenom nasměřovat k hotelu.“

Paní Hudsonová odložila pero, předklonila se a znovu si nasadila cvikr. Za ččkami její oči vypadaly obrovské a lehce šilhaly. „Ztracená cesta. To je úplně jiný formulář.“ Narovнала se, obrátila k nim psací desku a poklepala cvikrem na první řádek. „Bohužel už jsem začala vyplňovat žádost o informaci dvacet šest bé dvě. A jakmile se nějaký formulář začne vyplňovat, musí se vyplnit až do konce.“

„Ale...“

„Jestli chcete stornovat žádost o informace dvacet šest bé dvě, musíte vyplnit formulář o zrušení devadesát devět á.“ Paní Hudsonová sáhla do přihrádky a vytáhla štos růžových stránek. „Následovaný vyplněnou žádostí dvacet jedna cé, abyste...“

Jack zvedl ruce. „Ne! Ten zelený formulář je v pohodě. Nic jiného nepotřebujeme.“

Paní Hudsonová přikývla a vrátila růžové listy do přihrádky. „Ano. Myslím, že to bude nejlepší.“ Podala Jackovi psací desku s perem. „Vy i vaše sestra jste Američani, nemám pravdu?“

„No... my...“

„Ano postačí, chlapče. V tom případě patrně budete potřebovat pomoci.“ Nespouštěla oči z Jacka a bez jakéhokoliv

varování hlasitě pleskla oběma dlaněmi o stupínek. „Kincaidová!“

Jack málem znovu upadl na zadek, nebýt toho, že ho Sadie podepřela. Zamračil se na tu ženu. Kdy jí dojde, že tady žádná Kincaidová není?

„Ano, paní Hudsonová?“

Jack se otočil. Ve dveřích stála blondátá dívka zhruba v jeho věku.

8. KAPITOLA

Kincaidová,“ oslovila ji paní Hudsonová, „tenhle mladík a jeho sestra potřebují vyplnit formulář dvacet šest bé dvě. Dohlédněte na to, aby ho vyplnili správně.“ Ztišila hlas. „Jsou to Američani.“

Klaply dveře, což naznačovalo, že paní Hudsonová odešla, ale Jack se pořád díval na tuto dříve imaginární, ale teď velice skutečnou úřednici. Byla příliš mladá na to, aby pracovala ve státní správě – nebo tak možná jen vypadala díky pihám na růžových lících. Každopádně nepatřila do kanceláře z dávno minulé éry. Na rozdíl od paní Hudsonové byla oblečená podle současné módy do šedivého vlněného kabátu ke kolenům a černých legín. Její medově plavé vlasy splývaly přes širokou červeno-černě pruhovanou šálu uvázanou do chomoutu, který jí téměř zakrýval bradu. Zkrátka vypadala jako úplně normální dívka za chladného prosincového rána. A po paní Hudsonové Jack celým srdcem vítal někoho normálního.

Dívka si beze slova svlékla červenou bavlněnou rukavici a podala mu ruku. Jack si nebyl jistý, jestli s ní má potřást

nebo ji políbit – přece jen, tohle byla Anglie. Nakonec se rozhodl pro opatrné potřesení. „Ahoj... Já jsem Jack. A tohle je moje sestra Sadie.“

„Výborně.“ Dívka na něj vrhla rychlý, rozpačitý úsměv, při kterém se pihy na jejích lících nakrátko pozvedly a zase klesly. „Já jsem Gwen. Gwen Kincaidová. Ale mohl bys...?“ Nechala nataženou ruku a zakomíhala prsty, aby naznačila, že chce tu psací desku.

Jack zrudl a honem ji dívce podal.

„Děkuji.“ Otočila se na podpatku a zamířila k lavici na opačné straně kanceláře. Jack a Sadie ji poslušně následovali.

Jackovi se v hlavě zrodil plán. Ta dívka vypadala přičetně, což se o paní Hudsonové říct nedalo. Jestli se s ní trochu sblíží, třeba by mohli úplně přeskočit to papírování. Sedl si mezi obě dívky, v uctivé vzdálenosti od Gwen. „Ty... jsi úřednice? Totiž, neměla bys být ve škole nebo tak?“

„Jsem úřednická učednice. Je mi dvanáct.“ Gwen položila psací desku mezi ně a jednou rukou si rozmotala šálu. Před obličejem se jí míhal červeno-černý vzor. „Ministerstvo si vybírá učedníky v klíčové třetí fázi – u vás se tomu říká druhý stupeň. Jedná se o pokročilý pracovní studijní program.“ Odmotala poslední vrstvu šály a otočila se, aby ji pověsila na háček mezi lavičkou a oknem.

„Ministerstvo?“ zeptala se Sadie a vyklonila se zpoza svého bratra.

Jack ji odstrčil za sebe, než se Gwen otočila zpátky k němu. Dotazy mladší sestry by celý rozhovor jen zdržely. „Páni. Pracovní studijní,“ zopakoval s účastným pokývnutím. „Práce a učení najednou. To máš asi pořád co dělat.“ Natáhl se po

formuláři. „Poslechni, mé sestře ani mně by nevadilo přeskočit všechno to papírování, jestli ti to pomůže. Potřebujeme jenom poradit.“

Ve chvíli, kdy už se prsty dotýkal psací desky, mu ji Gwen vytáhla zpod ruky.

„To nejde. Předpis devadesát sedm.“

A bylo to – normálnost a přičetnost se rázem vytratily. Vlastně tu možná ani nikdy nebyly. Jack se zarazil, ale sebral odvalu k otázce: „Předpis devadesát sedm?“

„Ministerské směrnice, třetí díl, první část, předpis devadesát sedm: *Všechny zpola vyplněné formuláře je nutné dokončit.*“ Gwen na Jacka zamávala perem jako učitelka ukazovátkem. „Nedokončený formulář je plný nezodpovězených otázek. A o to přece nestojíme, že?“

„Jaké ministerstvo?“ zopakovala Sadie a znovu se vynořila zpoza Jacka.

Ten ji ale opět odstrčil. „Ehm... ne. Asi nestojíme.“

Potrhlá úřednická dívka nakrčila nos. „Vyplním za vás jednoduché kolonky, ano?“

Pustila se do psaní a Jack těkal očima kolem, aby našel něco, cokoliv, co by mu pomohlo pochopit situaci. Zrak mu padl na předměty vystavené za výlohou – staré gramofonové desky, cylindr, mosazné šoférské brýle. A najednou mu to došlo. To nejsou jen starožitnosti. To jsou ztracené a nalezené věci, které si nikdo nevyzvedl.

„Podívej,“ začal schválně o něco rázněji. „Nechápu, jak by nám tenhle úřad... ministerstvo... nebo co... mohlo pomoci s pohřešovanou osobou. Chci říct, tady jsou přece Ztráty a nálezy, ne? To se týká věcí, ne lidí.“

Pero se zastavilo a dívka vzhledla. Pihi poklesly s tím, jak se zamračila. „My nejsme obyčejné Ztráty a nálezy. Vážně si myslíš, že tu celý den jen tak vysedáváme a čekáme, až se všechny poztrácené věci a jejich majitelé nějakým kouzlem sejdou na našem prahu?“

Jack přenesl pohled z Gwen na starožitnosti za ní a zase zpátky. „No... ano.“

„Hm. To je ale pasivní, typicky americké pojetí.“ Obrátila pozornost zpátky k psací desce. „Tak. Jestli můžeme pokračovat, co kdybychom začali jménem ztracené osoby?“

„John,“ odpověděl Jack a poraženě si vzdychl. „Jmenuje se John.“

„Celé jméno, prosím.“

„John Buckles.“ Jack nepatrně ztišil hlas. „Druhý.“

„John... Buckles... Dru...“ Gwen se uprostřed slova zarazila, chvíli civěla na jméno a potom vzhledla k Jackovi. „Takže ty budeš...“

Sadie seskočila z lavice a vyhnula se bratrově ruce, která už se po ní natahovala. „John Buckles Třetí,“ potvrdila s hrdým úsměvem. „Je to rodinná tradice.“

„O tom nepochybuji.“ Gwen vstala, jako kdyby najednou nevěděla, co dál. Přejela očima po prázdném stupínku a na několik vteřin znehybněla, jako kdyby čekala, že se objeví paní Hudsonová, ale po ní se slehla zem. Když se dívka otočila k Jackovi, věnovala mu další letmý, rozpačitý úsměv s nadskočením pih. „Je zima, víd?“

To Jack nečekal. „Ehm... Cože?“

„Zima. Tobě... Mně... Hlavně tobě.“ Dívka kývla k ulici za výlohou. „Chápeš, studený zimní den a stará kancelář s prů-

vanem.“ Strhla šálu z háčku a přitiskla si ji k hrudi. „Brrr. Určitě mrznete. Já rozhodně ano.“

„Jsi v pořádku?“

„Měli bychom pokračovat v zadní kanceláři. Tam je mnohem větší teplo. A pohodlí.“ Zamrkala, což Jacka krajně znepokojilo, přešla k druhé straně lavice a zacouvala, až narazila do věnečku zavěšeného na stěně vedle pultu. Po dalším rychlém ohlédnutí k prázdnému stupínku se zadívala Jackovi do očí a otevřela dřevěný panel s věnečkem. Za panelem bylo vidět jen tmu.

„Prosím, Jacku. Potřebuji, abyste šli se mnou. Hned.“

9. KAPITOLA

Panel se s cvaknutím zavřel, takže se všichni tři ocitli v naprosté tmě. Gwen je odvedla do malé místnosti s půdorysem písmene L, ne větší než komora na smetáky. Sadi se pevně držela bratra za ruku. „Jacku, je to v pohodě?“

Jack nevěděl, jak by jí měl odpovědět. „Gwen?“

„Trpělivost, prosím.“ Do jejího hlasu se vrátila byrokratická nadřazenost. „Někde tu je vypínač. Podívejte se, jestli není na vaší straně. Za rohem.“

Jack měl pocit, že kromě zvuku Gweniny ruky klouzající po stěně a hledající vypínač slyší i nějaké rychlé cvakání, jako kdyby po podlaze z tvrdého dřeva cupitalo šest malých nožek. Ale divné zvuky a pocity byly běžnými Jackovými společníky, když se zhaslo, a časem se naučil si jich nevšímat. Pustil cvakání z hlavy jako pouhou iluzi, odšoural se za roh a naslepo zašátral před sebou. Špičkami prstů nahmatl studenou ocel. Kov mu připadal zvláštní, téměř měkký – další iluze způsobená tmou. Možná. Když k němu Jack přitiskl dlaň, měl pocit, že se jeho ruka zanořuje do kovového povrchu, jako kdyby vytvářel otisk do hlíny.

A pak se teprve začaly dít divné věci!

Jack vnímal chvění. Jednotlivé molekuly oceli vibrovaly na jeho kůži v jedinečném vzoru jako morseovka, jenže milionkrát rychlejší a nekonečně složitější. A Jack by přísahal, že mu užuž porozumí.

Záplava vjemů v něm vyvolala závrať, která hrozila, že ho srazí na kolena. Aby se uklidnil, přitiskl dlaň ještě pevněji k oceli a chvění zesílilo. V mysli se mu vynořil obraz dlaně jako jeho přitisknuté k velkým ocelovým dveřím. Ale nebyla to jeho ruka. Tahle byla větší, starší a s rezavě hnědou manžetou.

Najednou se do Jackova vědomí prolomil zvuk toho cupitajícího brouka doprovázený pocitem, jako když mu něco leze po hřbetu ruky. S bezděčným výkřikem ucukl. Obraz cizí ruky zmizel.

„Jsi v pořádku?“

Jack zamrkal. Gwen stála vedle něj v malé, jasně osvětlené místnosti, s rukou na vypínači. Jak dlouho tam je? Před Jackem byly ocelové dveře, přesně jako v té představě – velké a těžké. Neměly žádnou kliku, jen krabičku po pravé straně.

„Jacku, jsi v pořádku?“ zopakovala Gwen.

„Jo... asi. Ale něco mi lezlo po ruce. Nejspíš tu máte brouky.“

Gwen nakrčila nos. „Fuj. To bych neřekla. Paní Hudsonová by to nikdy nedovolila.“

„V tom se neshodneme. Proč jsme v téhle komoře?“

„To není komora, truhlíku.“ Gwen kývla na bytelné dveře. „Je to vstup. Do zadní kanceláře, vzpomínáš? Tam máme namířeno.“

Jack ustoupil i se Sadií, aby se Gwen dostala ke krabičce u dveří. Dobře poznal skener prstů. „Prosím.“

Dívka se podívala na skener, kousla se do rtu a pak pokrčila rameny. „Co kdybys to zkusil ty?“

„Nemůžu. Totiž, nefungovalo by...“ Než stačil domluvit, Gwen ho chytila za pravou ruku, tak náhle a nečekaně – a zároveň jemně –, že ho vůbec nenapadlo, aby se vzepřel. Přiložila jeho ruku ke skeneru a přitiskla mu k němu palec.

Jack ucítil mírné zapraskání elektřiny – ačkoliv si nebyl jistý, jestli pochází z toho skeneru – a nad dveřmi se rozsvítilo zelené světlo. Místností zazněl stejný automatický hlas jako z otočných dveří a metra. „Přístup povolen. Vítejte, Johnne Bucklesi.“

10. KAPITOLA

Zabzučel elektrický motor, ozvalo se hlasité klapnutí a těžké dveře se otevřely. Jack před nimi musel ustoupit. Zůstal zírat s otevřenou pusou. „Znalo to můj otisk prstu!“

Gwen vypadala stejně překvapeně jako on – její výraz říkal *Nemůžu uvěřit, že to vážně fungovalo* – ale rychle se vzpamatovala. „Ne otisk prstu, ale genetický otisk. Dalo by se říct, že to poznalo tvůj rod.“

„Ale jak...?“

Mladá úřednice prošla dveřmi. „Tudy, Jacku. Neloudej se.“

Svižným tempem je odvedla na balkon, který obkružoval obrovskou místnost o velikosti vlakového nádraží. Všechno od podlahy po silné trámy klenutého stropu bylo obloženo tmavým dubem – jako pulty v přední kanceláři, jenže tady bylo dřevo naolejované a naleštěné a zdobné reliéfy byly dosud jasně viditelné. Kolem stropu probíhal jemně propracovaný lem, na němž Jack mezi pokroucenými lístky rozeznal postavičky mužů a žen s lucernami a kapesními dalekohledy.